

CAPÍTOL 10

L'endemà diumenge, a la sortida de missa, la Camil·la es va trobar amb en Llorenç i la Nati.

—Ei! Camil·la —cridà la Nati—, on vas tan tibada? En Llorenç em va dir que s'ho va passar molt bé amb tu, diu que ets una gran artista, que en saps molt.

—Què vols que et digui, el fet de fer les coses bé i no ser reconeguda per ser dona, no m'agrada gens.

—Vinga Nati, anem —va interrompre en Llorenç, que ja es veia venir un daltabaix—, que si triguem massa ens quedarem sense pa. Adeu, Camil·la, demà vindré a veure't cap a les sis perquè et vull parlar d'un encàrrec que m'han fet.

La Camil·la es va quedar parada.

—Un encàrrec, i què té a veure amb mi? —li respongué intrigada.

—Ja t'ho explicaré demà, però ja t'avanço que t'agradarà. —li va dir, picant-li l'ullet.

Li havien fet un encàrrec a en Llorenç? I un encàrrec que li agradaria?

Va suposar que parlava d'un encàrrec de pintura... llavors...

Si això era així, l'encàrrec, veritablement era per a ella.

Amb aquest neguit va acabar de passar el dia esperant que arribés el dilluns, intentant no capficar-s'hi massa.

De tornada cap a casa seva, va passar a veure la Caterina per demanar-li que vingues a la mateixa hora que en Llorenç per no estar sola. No volia donar-li una altra oportunitat a aquell malparit.

Arribat el dilluns, en Llorenç va arribar puntualment a les sis i no es va estranyar de trobar a la Caterina.

—Hola, Caterina, beneïts els ulls que et veuen —saludà enriolat, com si res hagués passat.

La Caterina anava a respondre-li malament, però la Camil·la sempre amatent, se'n va adonar i li va parar els peus.

—I doncs Llorenç, què és això que m'has de dir?

—Doncs sor Aurora, la del convent on aneu a brodar, em va venir a trobar perquè vol que li pinti una imatge de Jesús a la creu, una crucifixió per posar a la capelleta del Sagrat Cor. No ha de ser tan gran com aquest, un quadret d'un metre i mig o alguna cosa així.

—Doncs molt bé, Llorenç. Veus, ja tens feina. —li va dir la Camil·la per veure què hi deia.

—No t'en fotis Camil·la, ja saps que jo no ho sé fer, l'has de pintar tu. —protestà en Llorenç.

—Ah! Molt bé. Doncs mira, pagant, Sant Pere canta.

Mentre parlava el cervell li va fer un salt, una guspira se li va encendre de cop, acabava d'entrellucar un pla maquiavèlic per encalçar en Llorenç i que fos la riota de tothom.

—És clar que t'ho pagaré, et donaré la meitat del que em paguin, ja pots estar contenta. —li engaltà en Llorenç amb sornegueria.

—Què prens a la Camil·la per babaua —els tallà la Caterina—, ella fa tota la feina i aneu a mitges sense que tu fotis res?

—Deixa-ho, Caterina, tard o d'hora se sabrà que jo he estat qui ho ha pintat i ell quedarà com un parrac. —la tallà la Camil·la acabant de planificar la seva represàlia.

En Llorenç deixà anar una gran riota.

—Veig que vas posant seny, Camil·la. Les dones necessiteu corretja i se us ha de saber posar a lloc. Veig que ha sigut més fàcil del que em pensava. Es nota que ets intel·ligent.

La Camil·la es mossegava el llavi mentre se li escapava un somriure per sota el nas.

—Estàs desconeguda Camil·la —va dir la Caterina—. No li penses dir res? Deixaràs que se't en foti a la cara? Tant t'ha afectat l'embaràs?

Se li havia escapat, quan se'n va adonar ja era tard. En Llorenç ho havia sentit i havia lligat caps immediatament.

Volien trobar la manera que en Llorenç se n'assabentés i el moment va arribar tot sol.

Ell, saltà com un conill —de quin embaràs parles, Caterina? La Camil·la està embarassada?

—Tu no n'has de fotre res de comestic ni de com deixo d'estar, ja m'has dit el que m'havies de dir, doncs vinga, bon vent. Suposo que tu em voldràs fer de model pel crucificat per dir que és un altre autoretrat. —li va dir assenyalant la porta.

—Sí, és clar, però m'has de dir què és això de l'embaràs. —insistí.

—Tu vine dijous i porta la tela de la mida que sigui i començarem. No hi estarem gaire per triar la posició. Un crucificat ha d'estar així, crucificat. Ara ves-te'n que tenim feina. —i li tornà a ensenyar la sortida.

Marxà tot capficat, l'idea que la Camil·la pogués estar embarassada d'ell anava prenent força dins del seu petit cervell. Sabia que amb la Nati no hi havia manera, i ara, que amb un encontre tan fugaç amb la Camil·la l'hagués deixat embarassada, era una idea que li generava sentiments contradictoris, per una banda podria ser pare, però per l'altra, com havia de gestionar tot aquest imprevist?

Tan bon punt en Llorenç va ser fora, la Caterina va increpar la Camil·la.

—Però, Camil·la què et passa? Deixaràs que aquest galifardeu, aquest pocapena, et prengui el pèl d'aquesta manera?

—Ha, ha, ha —rigué la Camil·la —No, el que passa, és que mentre m'explicava això de pintar un Crist crucificat, se m'ha acudit la manera de venjar-me d'ell. Ha sigut una llum, una espurna sobtada que ara tinc d'acabar de planificar.

I li explicà fil per randa el que se li havia acudit.

—Però Camil·la, això només se't podia acudir a tu! És un pla prodigiós, sorprenent, espatarrant. No sospitava que tenia una amiga tan recaragolada. No puc ni imaginar la cara de la gent quan ho vegin.

—Que no se t'acudeixi dir res a ningú, no es pot descobrir fins a la inauguració del quadre, quan el convent estigui a vessar de gent.

—A la Teresa, tampoc?

—Bé, a la Teresa sí, potser la necessitem.

El dijous, en Llorenç acudí puntualment com sempre a la cita, portava una tela de la mida 80 Figura, que correspon a 146 x 114 en centímetres. La figura seria d'una mida un xic més petita que la mida natural, perquè no hi havia més espai a la paret on havia d'anar.

La Camil·la no volia quedar-se sola amb en Llorenç, ara ja no li inspirava cap confiança i aquell dia va demanar a la Teresa que li fes companyia.

—Com m'he de posar, Camil·la? Així? —i s'obrí de braços.

—No, home —va dir la Camil·la, anirem a baix, ja veuràs. No pots estar tan estàtic, ha de fer la sensació que estàs penjat de la creu.

A la sala hi havia uns ganxos clavats al sostre de quan mataven el porc, per penjar-lo i escorxar-lo.

La Camil·la hi havia penjat un pal de fusta lligat amb unes cordes dels ganxos.

—Agafa't del pal com si estiguessis penjat, a veure com et queda tota la musculatura dels braços i el tronc.

A la Teresa se li escapava el riure veient allà en Llorenç en calçotets penjat dels ganxos d'escorxar els porcs.

—Aquest indret t'escau d'allò més. I si el pintes com un porc esbudellat Camil·la? Ha, ha, ha.

—Vinga Teresa, no m'esgarriis la festa, que aquest quadre vull que quedi bé, vull veure la cara de sor Aurora cada dia quan se'l miri i remiri.

—Doncs jo la cara que li vull veure és la que farà quan el netegi, ha, ha, ha —rigué la Teresa, recordant el pla de la Camil·la, que no va badar boca per tal de no donar pistes a en Llorenç.

—A sor Aurora no li agraden els homes —va dir en Llorenç— Per què us penseu que es va fer monja? La volien casar amb en Cintet de cal Ros i ella no volia de cap manera, tot i que el vailet diuen que feia molt de goig de jove.

—No ho sé —va dir la Camil·la— Tot això són xerrameques, qui no té feina el gat pentina.

Va estar ben bé tres hores dibuixant molt bé tota la musculatura d'en Llorenç, després li va fer posar la mà com si estigués clavat a la creu, ja no calia que es pengés de la barra, posteriorment ella ja posaria els claus.

L'endemà li va dibuixar les cames, va agafar una porta vella, el va posar ajagut a sobre i ella es va enfil·lar en una escala per tal d'adoptar el punt de vista correcte.

A partir d'aquí, li va dir que ja no el necessitava més i el va acomiadar, no sense haver de sofrir reiteradament les seves escomeses referents al seu estat de gravidesa. Escomeses que ella va saber esquivar i que van deixar el noi en estat de preocupació evident, tal com buscava ella.

Amb deu dies en va tenir prou per acabar el quadre, i es va posar a la feina per acabar l'altre mentre preparava l'anada a París.

A en Llorenç no li va dir que marxava, deixaria que se n'assabentés quan fos fora. No va voler més entrebancs, qui sap de què seria capaç. Van quedar que li lliuraria els dos quadres al cap d'un mes, així tenia temps per ser ben lluny quan ell portés els quadres al Bisbat i al convent.

Durant les sessions de brodar, sor Aurora no havia comentat amb ningú l'encàrrec del quadre a en Llorenç, perquè no sabia res de les aficions de la Camil·la per la pintura. Quan, uns dies abans de marxar, ella li va dir que deixaria d'assistir a les sessions de brodat, li va preguntar com era això. La Camil·la li va confessar que ella es volia dedicar plenament a la pintura i que un reconegut mestre pintor francès l'havia contractat com a ajudant al seu taller. Sor Aurora, que no en sabia res d'aquesta afició de la Camil·la, es va sentir avergonyida i dolguda.

Com era possible que una bona noia volgués fer una feina d'home i descuidés la seva tasca familiar?

La seva tasca didàctica no havia donat els fruits que s'esperaven d'ella?

Si hagués sabut abans les inclinacions de la Camil·la l'hauria pogut redreçar, però ara ja era massa tard, la canya ja era massa crescuda i no es podia reformar.

—Doncs mira Camil·la —li va dir—, he encarregat una pintura d'un sant Crist clavat a la creu a aquest pintor que va guanyar el concurs del Bisbat, espero que no et sàpiga greu, però és que volia un sant Crist ben fet i segur que aquell home ho farà millor que tu.

La Caterina i la Teresa miraven de reüll a la Camil·la, que sense immutar-se va dir:

—Oh, i tant! Segur que ho farà molt bé i en quedareu molt contenta. Em podeu dir quant li pagareu, és per saber si amb la pintura m'hi podré guanyar la vida, sap sor Aurora.

—Una noia com cal no ha de dedicar-se a guanyar diners, això és feina dels homes, el que has de fer és preparar-te per saber donar moltes alegries al teu marit quan et casis, i tirar una família endavant tal com ens va dir Déu nostre Senyor. Si llegissis la Bíblia sabries el que ens va manar: creixeu i multipliqueu-vos.

—No entenc com podeu predicar això, sor Aurora, vós no us heu pas multiplicat...

—No siguis insolent, Camil·la, jo vaig triar casar-me amb Déu i renunciar als plaers de la carn per servir-lo millor. Però hi ha coses que la patuleia no podrà entendre mai, i no en parlem més. Quan dius que te'n vas? —Sor Aurora ja coneixia la insolència de la Camil·la i es va voler estalviar una escena compromesa.

—D'aquí a uns quinze dies, ja vindré a acomiadar-me. De totes maneres no patiu, ja aniré venint cada any, París no és tan lluny i amb els camins de ferro amb un parell de dies s'hi arriba.

—Em sap molt de greu que hagi triat aquest camí, Camil·la, et tinc per una bona noia i a París hi ha un dimoni a cada cantonada, espero que tinguis seny. Resaré per tu. Em sap greu que no estiguis aquí quan inaugurarem el Sant Crist a la capella del Sagrat Cor.

—A mi també m'agradaria molt, sor Aurora, cregui'm que em sap molt de greu perdre'm aquest dia.

La Teresa i la Caterina iniciaren una rialla que en prou feines van poder contenir, però ningú en va fer massa cas, eren un parell d'eixelebrades.